

тек са присаједињењем Бугарске Држави Срба, Хрвата и Словенаца. У Бугарској је чак нагон за зближење осталим југословенским племенима тако силан, да се он развио у већ непосредну понуду министра-председника Стамболијског у Београду.

Спајање Бугара са њиховом српском, хрватском и словеначком крвном браћом чини југословенску државу језгром једног новог балканског савеза, о којем се, као о бедему против империјалистичких пожуа Великих Сила, већ данас живо расправља не само по кафанама. Претензије Румуније на Југословенима насељене делове Баната и извесни букурешки снови о некаквој превласти на Балкану истина љуте Југословене исто тако јако као и здрав апетит којим је Грчка прогутала целу Тракију и којим, бар на уста националистичких усијаних глава, тражи као јелинско наследство и градове, који су постали југословенски, као Битољ, Дојран и Струмицу; не мање очекује своје решење и питање Албанија, која стоји једном ногом у омирској древности, а другом у раном Средњем Веку, а које је потпуно само када њоме управљају само њени суседи Југославија, Бугарска и Грчка под надзором и уз помоћ Савеза Народа. Али ако не би интрига каквог ма којом бојом обојеног империјализма забодла клин у какву данас још спорну тачку, да Балкан, као што је то и до сад тако често бивало, развије на његово комађе, умаршираће у Албанију савез Југославије, Бугарске, Грчке и Румуније; ако Мађарска, што, разуме се, буди сумњу, не ускочи сувише касно у какво демократско рухо и, напуштајући своје уображено госпо-